

Sygn. akt VIII Ka 1043/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk oraz D. K. z Urzędu Celnego w B., po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 r. sprawy A. B. oskarżonego o czyn z art. 86§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63§7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego – Urząd Celný w B. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 19 listopada 2013 r. (sygn. akt II W 1439/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że w dniu 11.08.2013r. sprowadził przez przejście graniczne w K. na terytorium kraju bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego towaru nieoznaczonego znakami akcyzy w postaci 67 paczek papierosów (...), na którym ciążyą należności celne w wysokości 41,00 zł oraz podatkowe w kwocie 1182,00 zł w tym podatek od towarów i usług w wysokości 242,00 zł i podatek akcyzowy w kwocie 940,00 zł, to jest o czyn określony w art. 86§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63§7 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem zaocznym z dnia 19 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt II W 1439/13 oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to, na mocy art. 86§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63§7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. skazał go, zaś na mocy art. 86§4 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. wymierzył mu karę 600 (sześciuset) złotych grzywny.

Na mocy art. 29 pkt 1 k.k.s., art. 30§1 k.k.s. w zw. z art. 49§1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 31§6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: 67 paczek papierosów marki (...) szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 na k. 16 akt pod poz. 1.

Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie, w tym od kosztów zniszczenia przedmiotów, których przepadek orzeczono w pkt II.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 425§1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wysokości 600 zł. zaskarżył Urząd Celný w B. i powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu.

Stawiając powyższy zarzut, na podstawie art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez znaczne zaostrenie jej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. (w zw. z art. 113§1 k.k.s.), ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Podkreślić należy, że kara grzywny orzekana w tego rodzaju sprawach winna uwzględniać nie tylko (choć przede wszystkim) wartość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie, określającą skalę spodziewanych przez sprawcę zysków, ale także jego właściwości i warunki osobiste oraz cele kary, zwłaszcza w zakresie oddziaływania wychowawczego.

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonego karę grzywny wziął pod uwagę wszystkie w/w okoliczności, w tym przede wszystkim wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych (w kwocie ok. 1.200-zł.), a nadto trudną sytuację materialną oskarżonego (bezrobotny, utrzymuje się z renty żony), jego uprzednią karalność sądową za czyny karnoskarbowe oraz prewencyjny charakter kary.

W świetle powyższych okoliczności kara grzywny w wysokości 600-zł., mieści się w granicach sądowego uznania i nie jest niewspółmierna, a zwłaszcza w stopniu rażącym. Tym samym winna spełnić pokładane w niej cele, a w szczególności w zakresie oddziaływania wychowawczego. Celu takiego z reguły nie spełnia kara znacznie wykraczająca poza możliwości „płatnicze” sprawcy.

Dlatego należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem uiszczenie ich, m.in. ze względu na trudną sytuację materialną (o czym wyżej) byłoby dla niego zbyt uciążliwe.